

**PAMELA
HARJU**

**ETÄISESTI
SINUN**

Etäisesti sinun

Pamela Harju

Etäisesti sinun

Books on Demand GmbH

© 2016 Pamela Harju

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789515681560

Kansi: West Coast Design

LUKU 1

Pahaa aavistamattomana olin kävellyt pääkatua pitkin vain pari tuntia aikaisemmin, kun huikean pitkä, tyylikäs nainen oli pysäyttänyt minut ja kysynyt, haluaisinko mukaan television iltapäiväshow'hun. Tietenkään en ollut halunnut, ei minun naamani ollut TV-ystävällinen, mutta nainen oli ollut kovin sinnikäs ja taitava suostuttelemaan. Minut oli ylipuhuttu ottamaan osaa sen iltapäivän make overissa. Tämä oli ohjelman uusi osio, jossa ohjelman tekijät nappasivat - suorastaan kidnappasivat - ihmisiä kadulta mukaan ohjelmaansa.

Oli vain huonoa onnea, että olin sattunut ottamaan töistä juuri sen iltapäivän vapaata. Pomoni oli sanonut, että se ei ollut mikään ongelma, koska oli joka tapauksessa hiljaista. Jos olisin ollut turvallisesti töissä pienessä puhelinliikkeessämme pääkadulta poikkeavan kävelykadun varressa, en varmasti olisi koskaan päätenyt televisioon. Toisin kuin monet, minulla ei ollut mitään julkisuudenhinkua.

Joka tapauksessa olin päätenyt seisomaan TV-studion nurkkaan ja tunsin itseni hyvin yksinäiseksi. Siihen ei sinänsä ollut mitään hyvää syytä, sillä ohjelmaan oli valittu minun lisäksi pari muutakin uhria. Toinen heistä oli viisikymppinen tuore isoäiti, joka ymmärtääkseni teki osa-aikatöitä koulun kansliassa, ja kolmekymppinen, hiljattain vaimostaan eronnut poliisimies. Emme olleet puhuneet paljon keskenämme, lähinnä ajanpuutteesta johtuen, ja sittemmin olimme olleet liian hermostuneita. Ehkä TV-studiossa ei ollut edes tarkoitus puhua lähetyksen aikana - ei sillä, että kukaan olisi meitä kieltänyt.

Kukaan ei liioin ollut koskaan kertonut minulle, miten kuumia TV:n spottivalot ovat. Tunsin vaatteideni tarttuvan kiinni ihooni, ja minulla oli epämiellyttävä tunne, että kasvoni olivat hiestä märät ja poskeni punaiset. Siinä vaiheessa se ei toki vielä ollut niin vakavaa, koska itse muodonmuutosta ei vielä ollut aloitettu. Meidäthän täytyi ensin esitellä yleisölle sellaisina kuin olimme.

Etäisesti sinun

Minut kadulta bongannut nainen suorastaan hyökkäsi kasvojeni eteen.

”No niin, Lea, nyt on sinun vuorosi.” Hän viittoi kädellään lavaa kohti, osoittaen paikkaa, jonka oli aikaisemmin maininnut.

Vilkaisin hermostuneena ympärilleni, ja isoäiti hymyili minulle rohkaisevasti. Otin muutaman epäröivän askeleen eteenpäin. Kaksi metriä sohvasta vasemmalle, metri lavan reunasta... Vai oliko se toisin päin? Hätäntyneenä hain minua opastanutta naista katseellani. Biancako se oli? Tavoitin hänet kameramiehen vierestä, ja hän kohotti hyvin hoidetun peukalon hohtavanpunaisine kynsineen. Olin kai osunut oikeaan kohtaan.

Samalla hetkellä meille ilmoitettiin, että mainoskatko oli ohi ja olimme taas suorassa lähetyksessä. Toinen ohjelman juontajista sutkautti repliikkinsä ja toivotti katsojat tervetulleiksi ohjelman toiseen osaan. Samalla hän alkoi lähestyä minua mikrofoninsa kanssa, ja näin kameran uhkaavasti lähestyvän. Kameran sijaan se olisi voinut olla pistooli, niin tiheään sydämeni pamppaili.

”Tässä on ensimmäinen kandidaattimme Lea. Lea, tervetuloa ohjelmaan. Voitko kertoa katsojille mitä teet työksesi?”

Ensimmäinen ajatukseni oli, että en saisi sanaa suustani, mutta juontajanainen hymyili minulle niin herttaisesti, että minun täytyi vastata.

”Myyn puhelimia. Siis kännyköitä.”

”Ahaa. Kännyköitä. Siis hyvin ajan tasalla. Ja voitko kertoa, onko tämä sinun normaali tapasi pukeutua?”

Aivoni raksuttivat epätoivoisesti. Oliko tämä normaali tapani pukeutua? Minähän vietin, kuten useimmat muutkin ihmiset, 40 tuntia viikossa töissä, joten tähän tapaan kai minä suurimman osan ajasta pukeuduin...

”No, tämä on työasuni. Tai siis, tällä lailla minä yleensä pukeudun töihin. Työpaikalla sääntönä on mustat housut ja musta toppi. Ei lenkkareita.”

”Kuulostaa rennolta työnantajalta”, nainen sanoi kameraa kohti. ”Kysytäänpä muutamalta katsojalta, mitä he ovat mieltä Lean asusta.”

Tätä kukaan ei ollut maininnut! En halunnut kenenkään kertovan minulle, että tyylitajuni oli maan alimmasta kolkasta eikä lainkaan sopinut ruumiinrakenteelleni.

"Ja sinun nimesi on?" juontaja kuitenkin kysyi ylös nousseelta naiselta.

Nainen esitteli itsensä ja vastasi juontajan kysymykseen: "Minun mielestäni Lea on hyvin pukeutunut. Niin monilla nuorilla ei enää ole mitään tyyliä. Hän on pukeutunut fiksusti ja antaa itsestään elegantin kuvan."

Halusin huokaista ääneen helpotuksesta. Ehkä en näyttänytkaan kaikkien silmissä idiootilta. Itse asiassa hän oli kehunut minua, ehkä suoriutuisin kritiikistä vielä kunnialla...

"Minun nimeni on Tom. Lea voisi pukeutua vähän rohkeammin, hänellä on todella hyvä kroppa. Lea, saisinko kännykkänumerosi?" Seisomaan noussut nuori mies virnisti.

Yleisöstä kuului jokunen vihellys, ja tunsin punastuvani. Juontajanainen taputti minua olkapäälle ja naurahtaen kehotti yleisöä sentään käyttäytymään, tämä kun ei ollut mikään deittiohjelma.

Seuraavaksi kamera kääntyi pienen blondin puoleen. Hän nousi keikistellen seisomaan ja sanoi: "Minullakin oli tuo toppi viisi vuotta sitten. Se oli ihan kiva silloin, mutta ei todellakaan enää."

Normaalitilanteessa olisin sanonut muutaman valitun sanan, mutta TV-lähetyksessä siihen ei edes annettu tilaisuutta. Juontaja kutsui lavalle isoäidin, ja kamera kääntyi hänen puoleensa. Hän ja eronnut poliisi kokivat saman kohtalon, joskin yleisö tuntui olevan paljon kiltimpi heille. Oliko minun naamani niin kamala, että minulle oli mahdotonta sanoa mitään kaunista? Tomkin oli sanonut, että kroppani oli hyvä. Tarkoittiko se sitä, että naamani oli aivan hirvittävä ja hän olisi halunnut vaihtaa pääni johonkin nätimpään?

Minulla ei ollut aikaa ajatella, koska juontaja antoi meille merkin - joka oli sana "ostoksille" - poistua studiosta. Me kolme heilutimme yleisölle typerästi. Takahuoneessa Biancan apulainen, joka näytti viisitoistavuotiaalta, opasti meidät juoksujalkaa ovea kohti ja pakettiautolle. Selvästi meillä ei ollut sekuntiakaan hukattavana. Autossa meidät ohjattiin omien stylistiemme luo. Minun henkilökohtainen tyylistini oli nimeltään Maria. Hän oli pieni nainen, joka ei selvästikään kokenut kokoaan ongelmaksi. Hän oli pukeutunut valtaviin korkoihin ja tyylikkääseen minimekkoon. Edes hänen sukkahousunsa eivät tehneet

häntä halvannäköiseksi. Oikeastaan hän oli kadehdittavan kaunis, ja hänen vasemmassa nimettömässään kiiltelikin uuden näköinen kultasormus.

Seuraava puolituntinen sujui kuin siivillä. En ole ikinä nähnyt kenenkään ostavan niin paljon vaatteita niin lyhyessä ajassa kuin Maria sinä iltapäivänä. Ajan loputtua juoksimme ostoskeskuksen pääovieen edessä odottavalle pakettiautolle, missä muut jo odottivat. Ohikulkijat katsoivat meitä kiinnostuneina, ja jotkut osoittivat sormella TV-kanavan mainoksilla koristeltua Transporteria. Maria kertoi minulle, että seuraavaksi hoidettaisiin minun tukkani, sitten meikkini, ja lopulta valittaisiin vaatteet, jotka laittaisin päälleni lähetyksen loppua varten. Kun saavuimme studiolle, meidät ohjattiin toiseen osaan rakennusta, jossa selvästikin keskityttiin vain ihmisten ulkoiseen olemukseen.

Siinä vaiheessa, kun pääsin takaisin Marian käsittelyyn, olimme kuulemma jo enemmän kuin akateemisesti myöhässä aikataulusta ja meidän olisi pantava töpinäksi. Tein työtä käskettyä ja kiskoin päälleni vartalonmyötäisen, polvipituisen hameen ja sen violetteihin kuvioihin sävyttyvän satiinitopin. Jostakin pukuhuoneen lukuisista koreista ja laatikoista Maria kaivoi kelvolliset sukkahousut, ja hän heittäytyi nelinkontin lattialle auttaakseen jalkaani korolliset mustat saappaat, jotka olimme viime hetkellä ostaneet. Minulla oli omituinen tunne, että hän oli alusta alkaenkin suunnitellut minulle tämän asun, koska meikkaajani oli käyttänyt violettiä luomiväriä.

”Vilkaisepas peiliin, Lea”, Maria hihkaisi voitonriemuisesti.

Olin lähes peloissani, kun hän osoitti seinällä nököttävää kokovartalopeiliä.

En ikinä olisi uskaltanut pukeutua korkeavyötäröiseen hameeseen – minusta ne olivat aikansa eläneitä eivätkä todellakaan sopineet ruumiinrakenteelleni. Tai niin olin luullut. Tämä yhdistelmä sai minut näyttämään pitkältä ja hoikalta ja antoi minulle vyötärön. Meikki olisi ehkä normaalisti ollut hieman räikeä, mutta se sopi täydellisesti asuuni. Mitä uuteen kampaukseeni tuli, se oli ihanan sekava, mutta silti selvästi tyyliä. Väri oli kauniin tasainen, ja kasvoni näyttivät sen, tai ehkä meikin, ansiosta vähemmän kalpeilta.

Minulla ei ollut aikaa sanoa mitään kiitoksen tapaistakaan ennen kuin Biancan nuori apulainen saapui oviaukkoon ja hoputti minua

kiiruhtamaan studioon. Studion ovella Bianca hyppeli jalalta toiselle hermostuneena ja tuuppasi minut lavaa kohti sillä sekunnilla kun näki minut. Kuiskaten hän komensi minua kävelemään juontajan viereen.

Samassa kun kamera tavoitti minut, tunsin olevani jälleen pukeutunut huonosti istuviin housuihini, viisi vuotta vanhaan toppiini ja litteisiin, kuraisiin saappaisiini. Satuun vahingossa vilkaisemaan yleisöä samalla hetkellä, kun juontaja kiinnitti huomionsa minuun. Aiemmin haastateltu Tom tunki kaksi sormeaa suuhunsa ja vihelsi äänekkäästi. Tunsin poskieni lehahtavan punaiseksi ja toivoin meikin pitävän pintansa.

Juontaja ilmoitti ruudulla näkyvän ennen ja jälkeen kuvat minusta. Kuin ihmeen kaupalla Maria oli ilmestynyt studioon ja selitti, miksi minulle oli valittu sellainen asu kuin oli, ottaen huomioon minun hyvät ja huonot puoleni, pigmenttini, värini, vartaloni... Yleisö tuntui myötäilevän hänen kommenttejaan. Juontaja kääntyi takaisin puoleeni, väläytti minulle moitteettoman valkoisen hymyn ja kääntyi toisen sohvan puoleen.

”Pojat, mitä mieltä te olette?”

Vasta silloin huomasin sohvalla istuvan nelikon. En tunnistanut heitä, mutta ei ollut vaikea päätellä, että kyseessä oli jonkinlainen rock-bändi. Kaikkien neljän katseet kiinnittyivät minuun, ja tunsin jälleen nolestuvani huomiosta. Bändiläiset tuntuivat olevan hyvin kasvatettuja, koska he kaikki sanoivat jotain kohteliasta. Erityisesti mieleeni painui minua lähimpänä istuvan rokkarin kommentti siitä, miten luonnolliselta näytin niin ennen kuin jälkeenkin. Ei hänen sanoissaan kai mitään niin ihmeellisen kilttiä ollut, vaan hänen silmissään. Hän näytti siltä, että tarkoitti mitä sanoi.

Meidät lähetettiin ulos studiosta hyvin pian. Biancan apulainen ohjasi meidät kanttiininiin, jossa oli tarjolla voileipiä, teetä ja kahvia. Huomasin olevani nälkäkuoleman partaalla ja pyysin suurinta mahdollista kupillista teetä ennen kuin istahdin kahden muun uhrin seuraan tonnikala-, kinkku- ja kanavoileipien kanssa. Poliisi, jonka nimi oli James, kehui meidän naisten todella muuttuneen. Isoäiti Annie ja minä hehkutimme hänen nuorekasta olemustaan, ja Annie yllätti minut nolestuttavalla kommentilla siitä, miten hyvässä fyysisessä kunnossa James oli. Olimme kaikki tipahtaa tuoleiltamme, kun studion puolelta kuului kitaran ulvaus. Tämä oli ilmeisesti tarkoituksellinen, koska pian huoneeseen kantautui

tasainen basson ääni ja rummun rytmikäs kumina. Ihmettelin itsekseni, että en tunnistanut yhtään bändin jäsenistä eikä kappalekaan kuulostanut tutulta. Olin aina luullut olevani ajan tasalla musiikin suhteen ja tietäväni uudet, lupaavat yhtyeet.

Muutamaa minuuttia myöhemmin kahvihuoneeseen tuli kasapäin väkeä – kameramiehiä, assistentteja, valomiehiä, juontajia ja ties mitä. Ja tietysti tämä studion sohvalla istunut bändi. Nelikko oli kohtalaisen äänekäs, ja Annie vilkuili heitä epäilevästi. Itse katselin heitä mielenkiinnolla.

Bändin jäsenet olivat arviolta itseni ikäisiä, tai ehkä aavistuksen nuorempia. Yksi heistä oli lyhyt ja hieman pyöreä, mutta hänellä oli hyvin muodostuneet käsivarsilihakset, joiden ansiosta oletin hänen olevan rumpali. Toinen bändiläinen oli tavanomaisen näköinen, pitkä tyyppi, jonka tukka oli ajeltu päänmyötäiseksi. Sitten oli vaaleahko, kiltin näköinen heppu, jonka oikeaan käsivarteen oli tatuoitu epämääräinen kuvio. Joukon keskipisteenä näytti olevan kiltisti kommentoinut tyyppi. Hänellä oli ruskea tukka, joka ei ollut lyhyt eikä pitkä - itse asiassa näytti siltä, että hän yritti kasvattaa sitä pitkäksi. Hänellä oli harmaat, pitkien ripsien ympäröimät silmät ja melkein turhankin hoikka vartalo. Ei hänen vartalossaan toki mitään moitittavaa ollut. Hänen musta, tiukka t-paitansa piti huolen siitä, että minun ei tarvinnut juuri arvailla missä kunnossa hän oli. Hänellä oli jalassaan mustat, kapealahkeiset farkut, joista roikkui ketjullinen vyö. Hänen kengissään oli kunnon punk-henkeä niin paljon, että melkein kadehdin niiden omistajuutta.

James, joka oli sosiaalinen tyyppi, nousi tuoliltaan ja sanoi menevänsä puhumaan bändin kanssa. Hän viittoi minut mukaan ja selitti itsekin olleensa bändissä nuorempana. Hän totesi naurahtaen, että oli sittenkin ollut viisaampaa pysyä lain paremmalla puolella. Raha ei ehkä ollut kummoista, mutta ainakin sen tulo oli taattua, eikä hänen tarvinnut huolehtia ulkonäöstään. Olin juuri aikeissa sanoa, että nythän sekin oli hoidettu, kun eräs bändin jäsenistä, se vaalea, huomasi meidät ja tuli kättelemään.

Hänkin oli selvästi sosiaalinen tyyppi. Hän esitteli itsensä Mickiksi. Hän kertoi olevansa bändin kitaristi ja huitoi vinhasti muita bändiläisiä kohti. Olettamukseni osoittautui oikeaksi, sillä pyöreä tyyppi oli rumpali.

Hänen nimensä oli Jamie. Tukaton kaveri oli nimeltään Alex, ja hän soitti bassoa. Kitaraa soitti myös jäljelle jäänyt tyyppi, sen lisäksi että hän lauloi.

”Gary will rock all”, Mick ilmoitti osoittaen kaveriaan.

Laulaja pyörähti ympäri meitä katsomaan. Hän virnisti ja lähti kävelemään meitä kohti. James ja minä katsoimme toisiamme ymmyrkäisinä.

”Hänen nimensä. Gary Will Rock All”, Mick naurahti.

Olimme edelleen hölmistyneitä ja seisoimme suut ammollamme, kun Gary tuli meitä kättelemään. Hän kätteli ensin Jamesin ja alkoi sitten selittää käteeni tarttuessaan: ”Gary Rockall. Gary William Rockall. Gary Rock All on taiteilijanimi, Will ei ole osa sitä. Siitä on vain hauska vääntää vitsiä tässä vaiheessa.”

Gary irrotti otteensa kädestäni, ja huomasin alitajuisesti miettiväni, että minun ei pitäisi pestä kättäni enää ikinä, siltä varalta, että Gary todellakin oli kuuluisa - tai ainakin tuleva kuuluisuus.

Kuulin Jamesin kysyvän, olivatko he uusi bändi. Mick alkoi selittää, että tämä oli heidän ensimmäinen kertansa TV:ssä ja he eivät vielä olleet julkaisseet mitään. James oli selvästi kiinnostunut, koska hän jatkoi kysymällä bändin nimestä, mihin Gary vastasi irvistäen: ”The Remotes. Tiedetään, tiedetään, se on kamala nimi, mutta se on mitä on. Levy-yhtiö on sitä mieltä, että se on helppo muistaa ja tarpeeksi lyhyt ja napakka, ja kaikkien hyvien bändien nimissä on The... Kuulemma on myös meille eduksi, että se muistuttaa kovasti The Ramonesia.” Hän kohautti olkapäitään lähes anteeksipyytävästi.

James jatkoi kyselyään bändin vaikutteista, ja kun hänelle selvisi, että he olivat samoilla linjoilla kuin hänen teiniaikojen bändinsä, hänen uteluilleen ei näyttänyt tulevan loppua lainkaan. Ei varsinkaan sitten, kun selvisi, että The Ramones todellakin oli eräs heidän suosikkejaan. Itse en osannut sanoa asiaan juuta enkä jaata, koska vaikka ahkera musiikin kuuntelija olinkin, omat musikaaliset lahjani olivat olemattomat.

Keskustelu taukosi, kun Garyn housuntaskuista alkoi kuulua sinnikästä pirinää. Hän pyysi anteeksi ja poistui kanttiinista puhelin korvallaan. Minun huomioni kiinnittyi Biancaan, joka oli tullut viereeni. Hän ilmoitti varsin napakasti, että meidän oli aika alkaa poistua studion alueelta. Hain katseellani Mariaa, jota halusin kiittää. Minun ei tarvinnut

etsiä häntä kauan, sillä hän tuli huoneeseen puolijuoksua, kantaen käsissään muoviin käärittyä vaatemyttyä.

”Tässä on toinen asu, jonka saat pitää. Ja omat vaatteesi”, hän lisäsi vilkaisten epäluuloisesti ranteestaan roikkuvaa muovikassia.

Olin aikeissa kiittää häntä, mutta hän huitaisi kädellään väheksyvästi ja ilmoitti tehneensä vain työnsä. Kassien kanssa lähdin seuraamaan Jamesia ja Annieta ulos rakennuksesta.

Myöhemmin samana iltana istuin parhaan kaverini Sineadin asunnossa. Olin paniikissa laittanut hänelle tekstiviestin tajutessani joutuvani televisioon ja pyytänyt häntä nauhoittamaan ohjelman. Halusin sentään nähdä, miten pahasti itseni olin nolannut. Istuimme kukin omassa nojatuolissamme silmät kuin ruutuun liimattuina. Olimme juuri päässeet siihen hetkeen, kun saavuin kameran eteen muodonmuutokseni jälkeen. Sinead istui eteenpäin nojaten popsien vihreitä viinirypäleitä, vesipullo jalkojensa juuressa. Sineadia terveysintoisempaa ihmistä oli hankalaa löytää. Hän hölkkäsi aamuisin töihin ja kävi suihkussa työpaikallaan, missä hän ehti vielä taianomaisesti saada itsensä edustavaan kuntoon. Hänen iltansa kuluivat kuntosalilla, tanssitunneilla tai lenkillä. Itse asiassa oli ihme, että hän oli sinä iltana suostunut istumaan TV:n ääressä. Itse olin hakenut kioskilta ison suklaalevyn, jonka hermostuksissani olin jo saanut katoamaan puoleen.

”Sinä näytät aika hyvältä TV:ssä”, Sinead huomautti. ”Tuo tukka sopii tosi hyvin, varsinkin sen meikin kanssa.”

Kahmaisin seuraavan palan suklaata.

”Jos vain itsekin osaisi meikata tuolla tavalla.”

Sinead kohautti olkapäitään, mutta hänen olikin helppo puhua. Hän oli luonnostaan hyvännäköinen, hoikka ja pitkä. Hän osasi, ja viitsi, meikatakin, kun taas itsestäni en voinut sanoa samaa.

”Hei, tunnetko sinä tuon tyyppin?” Sinead osoitti studion sohvalla istuvaa bändiä. Katsoin kaveriani epäuskoisena. Johan minä olin selittänyt koko jutun siitä bändistä. Sanoin jotakin samansuuntaista.

”En minä sitä tarkoittanut”, Sinead puuskahti. ”Tarkoitin, että tunsitko sinä tuon vaalean jätkän entuudestaan? Mick Morrisonin?”

Ilmeeni taisi olla kaikenpuhuva, koska Sinead jatkoi: ”Kaikkihan tuntevat Mick Morrisonin! Hän on täältä kotoisin. Mitä he muuten tässä ohjelmassa tekisivät?”

Täytyi myöntää, että se ei ollut käynyt mielessäni aikaisemmin. Ei kai mikään aloitteleva bändi ensimmäistä TV-esiintymistään olisi ilman hyvää syytä tullut paikalliseen studioomme kuvaamaan.

”En tunne. Ovatko he kaikki täältä päin?” kysyin uteliaana.

Sinead pudisti päätään.

”Ei täällä tuollaisia pakkauksia ole”, hän selitti nyökäten TV:tä kohti. Ruudussa näkyi juuri lähikuva siitä tukattomasta tyypestä, jonka koko nimi näytti olevan Alex Rhodes.

”Mitä! Sinead!” huudahdin kauhistuneena. Alex ei todellakaan ollut mikään komistus.

”No, tiedäthän sinä. Pitkät ja kaljut miehet.”

Tein oksennusta imitoivan eleen, mikä sai Sineadin nauramaan. Miesmakumme ei ollut lainkaan sama.

”No, kuka sitten?” Sinead kysyi edelleen TV:tä tuijottaen.

Katsoin TV-ruutua hämilläni. Jamie Jones, bändin rumpali, oli liian pyöreä minun makuuni. Mick Morrison oli varmasti ihan katsottava mutta ei ollenkaan minun tyyppiäni, vaikka minun täytyikin myöntää, että hän oli osoittautunut todella mukavaksi. Katseeni hakeutui Garyyn, joka juuri nauroi jollekin, mitä joku hänen bändikavereistaan oli sanonut.

”Se olisi ehdottomasti Gary. Hän on tosi söpö.”

”Äh, Gary on ihan tavallinen, itseään täynnä oleva laulaja.” Sinead nousi sohvalta ja käveli keittiöön vesihanan luo täyttääkseen pullonsa.

Hän saattoi olla oikeassa, mutta eihän hyvännäköisen laulajan ihailemisessa TV:n ääressä ollut mitään vikaa.

Bändi siirtyi lavan keskelle, mihin oli kuin salamaniskusta ilmestynyt kasa instrumentteja. Olin tietysti kuullut kappaleen aikaisemmin päivällä, mutta en kunnolla. Kuullessani sen uudestaan tajusin sen olevan parempi kuin olin aluksi luullut. Itse säkeet olivat kiusoittlevan hitaita, mutta kertosäe oli raskaampi ja nopeampi. Mitä laulamiseen tulee...

”Miten vain, niin laulaa hän kyllä osaa. Aika hyvä ääni, vai mitä?” Sinead katsoi minua kysyvästi.

Etäisesti sinun

Halusin vajota lattian alle tai piiloutua nojatuolini taakse tai tehdä mitä hyvänsä vain välttyäkseni kuulemasta Gary Rock Allin ääntä. Hänellä oli ihanan pehmeä ääni, joka silti sopi loistavasti rock-musiikin tekoon. Aavistin, että haluaisin kuunnella hänen ääntään jatkossa enemmänkin.

LUKU 2

Viikot kuluivat, ja pikkuhiljaa innostus TV-esiintymisestäni laantui. Kun kaikki tuttavani ja sukulaiseni olivat vihdoin nähneet ohjelman ja kysyneet minulta millaista oli olla TV:ssä, elämäni palasi rutiiniinsa. Asiakkaat eivät enää hihkaisseet minut nähdessään, että olin se tyttö TV:stä.

Sitten yhtenä hiljaisena maanantaiaamuna seisoin kassan takana lukemassa päivän lehteä. Olin yksin liikkeessä, pomoni oli yläkerrassa konttorissa. Radio oli päällä - kuten aina - mutta yhtäkkiä kiinnitin huomioni radiossa soivaan biisiin. Sen nimi oli ”Jetlag” ja sen esittäjä The Remotes. Lopetin lehden sivujen kääntämisen kuullakseni paremmin. Olisin halunnut vääntää radiota isommalle, mutta se oli liian korkealla pääni yläpuolella – asiakkaiden ulottamattomissa.

Kolmannella kuuntelukerralla minulle vihdoin selvisi mistä kappaleessa oli kysymys. Laulun päähenkilö oli matkustanut New Yorkiin heti riideltään rakastettunsa kanssa ja istui lentokentällä odottamassa matkatavaraansa. Siinä oli kyse vihasta, pettymyksestä ja kaipuusta.

”Huomenta, Lea.”

Kohotin katseeni sanomalehdestä, jota olin jäänyt tuijottamaan, ja tervehdin tavarantoimittajaa, joka parhaillaan tasapainotteli laatikkoa tiskin kulmalle. Hänen lähdettyään höristin korviani radiota kohti, mutta harmikseni kappale oli loppunut. Juontaja kävi parhaillaan läpi iltapäivän masentavalta kuulostavaa sääennustetta.

Paria viikkoa myöhemmin olin viettämässä viimeistä vapaapäivääni ennen joulua. Joulun oli vielä kolmetoista päivää, mutta kaupassa ei pahemmin vapaapäiviä oteta ennen joulua. Vapaapäivääni juhliakseni olinkin viipynyt sängyssä mahdollisimman pitkään, mikä pettymykseni osoittautui olemaan puoli kymmeneen asti. Olin köynynyt keittiöön ja laittanut itselleni kupin kaakaota, jota nyt puristin käsieni välissä. Olin käpertynyt aamutakkiini, ja pörröiset sukat lämmittivät varpaitani. TV:n musiikkikanavalla oli juuri meneillään mainostauko, jota seurasin tympääntyneenä. Mikään mahti maailmassa ei olisi saanut minua vaihtamaan kanavaa, koska kaikilta muilta tuli joko Ricki Laken tai Oprah

Winfrey'n kaltaisia ohjelmia, joissa amerikkalaiset riitelivät yleisön edessä, tai saippuaopperoiden uusintoja. En tiennyt, kumpi oli pahempi vaihtoehto.

Asunnossa oli kylmä, vaikka se oli uusi ja hyväkuntoinen. En ollut uskonut onneani, kun Suse oli pyytänyt minua kämppiksekseen. Olimme tutustuneet toisiimme opiskeluaikoina, ja vaikka emme silloin olleetkaan olleet parhaita ystäviä, Suse oli osoittautunut olemaan hyvä kämppis ja hyvä kaverikin. Hän vietti hyvin vähän aikaa kotona, ja silloin kun hän oli kotona, hän oli hyvin siisti. Susen isällä oli rahaa, ja hän oli hankkinut meille asunnon yhteyksillään. Asunto oli tilava – olohuone oli suurempi kuin useimpien tuttujeni koko asunto – ja siinä oli hyvänkokoinen parveke. Näkymä parvekkeelta ei ollut kummoinen, koska sieltä näkyi vain vastapäinen, hyvin samanlainen kerrostalo ja sen parvekkeet, mutta se oli parveke, ja kesällä siellä saattoi istua ottamassa aurinkoa. Talvella ajoimme tupakoivat vieraamme parvekkeelle polttamaan.

Olohuoneen perällä oli avoin oviaukko keittiöön. Keittiö ei ollut suuri mutta riittävä. Sinne ei ollut yritettykään änkeä ruokapöytää, vaan se oli suosiolla laitettu olohuoneen kulmaan, parvekkeen oven viereen.

Olohuoneen vastakkaisessa päässä oli käytävä, jonka toisessa päässä oli Susen huone, ja heti olohuoneen oven vieressä minun makuuhuoneeni, johon päästäkseen piti nousta pari rappusta.

Hätkähdin haaveistani, kun TV-kanavan jatkuu-tunnus rompotti kaiuttimista. Suse ei myöskään ollut tyytynyt pieneen televisioon, ja sen äänenlaatu oli vastaava.

Ohjelmassa esiteltiin tuoreita musiikkivideoita, ja olin vähällä tukehtua kaakaooni, kun The Remotes ilmestyi ruutuun. Biisin tunnistin jo tässä vaiheessa, mutta videota en vielä ollut nähnyt. Videossa, pakollisten bändipätkien lisäksi, oltiin lentokentällä. Gary istui penkillä laulamassa, kuten kai voi jo arvatakin, ja muita bändin jäseniä ei sitten juuri näkynytkään. Oli naurettavan tyypillistä kuvata pelkkää laulajaa, vaikka minun täytyikin myöntää, että Gary Rock All oli ilo silmille. Videon päättyessä hihkaisin innostuksesta, kun ohjelman juontaja ilmoitti, että sinkku oli jo kaupoissa. Tämä sopi minulle mainiosti, koska olin myöhemmin menossa naapurikaupungin valtavaan ostoskeskukseen ja tietysti sen musiikkiliikkeeseen.

SESIKÄS ROKKITÄHTI VOI RAKASTUA AIVAN TAVALLISEEN NAISEEN. VAI VOIKO?

Kun itsenäinen ja omasta kauneudestaan tietämätön
Lea Woods kohtaa vastustamattoman mutta hankalan
rocklaulajan Gary Rock Allin, ilmassa väreilee muutakin
kuin sähkökitaran jälkimainingit. Lea rakastuu
silmittömästi, mutta Garya on vaikeampi tulkita. Onko
kyseessä aito rakkaus vai pelkästään fyysinen intohimo?

Britannian musiikkibisnekseen sijoittuva *ETÄISESTI SINUN*
kolahtaa niihin lukijoihin, jotka nauttivat Juha Itkosen
Anna minun rakastaa enemmän -romaanista.

Sukella rockmusiikin ja intohimojen maailmaan jo
tänään!

9 789515 681560